

Boligministeren (Helge Nielsen): Zoneloven trådte i kraft den 1. januar 1970. Erstatningsbestemmelsen i lovens § 12 fastsætter en frist for fremsættelse af erstatningskrav på 6 måneder fra lovens ikrafttræden, d. v. s. at fristen udløb den 30. juni 1970. Da der var tale om et engangspgør, d. v. s. at der ikke senere eller på anden måde kunne kræves erstatning for de rådighedsindskrænkninger, der følger af en ejendoms placering i landzonen, besluttede den daværende regering i juni 1970 at give borgerne en orientering om loven og om fristen for fremsættelse af erstatningskrav ved annoncering i dagbladene. Antallet af erstatningskrav, der indtil da havde været beskedent, steg efter annonceringen meget kraftigt, og ved udløbet af fristen var der modtaget ca. 26.000 krav. Heroverfor står, at der ved tilrettelæggelsen af administrationen af erstatningsopgøret var regnet med, at der maksimalt ville indgå ca. 10.000 erstatningskrav.

Boligministeriet har over for de erstatningssøgende kvitteret for erstatningskravene og tilsendt de pågældende de i lovens § 12, stk. 3, hjemlede skemaer til nærmere begrundelse af kravene. Godt 14.000 af de erstatningssøgende har på nuværende tidspunkt tilbagesendt skemaer til ministeriet, og knap 4.000 er bortfaldet. De indkomne skemaer videresendes af boligministeriet til vedkommende kommunalbestyrelse for indhentning af supplerende oplysninger om de pågældende ejendomme. Efter kommunalbestyrelsens behandling tilbagesendes skemaet til boligministeriet gennem amtsrådet eller i byudviklingsområder byudviklingsudvalget.

Situationen er herefter på nuværende tidspunkt den, at en betydelig del af de erstatningssøgende har indsendt skemaer til begrundelse af deres erstatningskrav, og de modtagne skemaer befinder sig på forskellige stader i sagsbehandlingen: hos kommunalbestyrelsen, amtsrådet eller byudviklingsudvalget. Den videre behandling af erstatningssagerne i ministeriet omfatter bl. a. en undersøgelse og vurdering af, i hvilket omfang kravene vil bortfalde helt eller delvis som følge af en ajourføring af de gældende zonegrænser eller ved konkrete dispensationer. Krav, der ikke bortfalder på

denne måde, skal forelægges for en taksationskommission, jfr. lovens § 14. Disse taksationskommissioner er med en enkelt undtagelse nedsat, og de første krav er forelagt.

Af praktiske, administrative og planlægningsmæssige grunde søges så vidt muligt samtlige krav inden for en kommune forelagt samtidig, og man søger således at færdiggøre én kommune ad gangen. Med det forhåndenværende administrationsapparat, der som nævnt var baseret på ca. 10.000 erstatningskrav i stedet for de faktisk modtagne ca. 26.000 krav, må det forventes, at det vil tage ca. 5 år, forinden de sidste krav af ministeriet kan forelægges for en taksationskommission.

Skal ekspeditionen af disse sager fremskyndes yderligere, må det kræve langt større personale i ministeriet, og det vil også forudsætte en større arbejdsindsats hos de andre implicerede myndigheder: amter, byudviklingsudvalg og kommuner. Regeringen har drøftet spørgsmålet, men har ikke fundet anledning til at forcere erstatningsopgøret. Man har herved lagt vægt på, at erstatningskravene så vidt muligt må untkastes en helhedsvurdering, hvilket indebærer, at der som nævnt må foretages en samlet behandling af kravene inden for et begrænset område.

Enkelte erstatningskrav kan således normalt ikke fremmes, men må behandles sammen med de øvrige sager i området. Jeg vil dog gerne understrege, at den beskrevne sagsbehandling ikke udelukker, at en del af de mange sager løses langs ad vejen. Adskillige krav er indgivet for en sikkerheds skyld, for det tilfælde, at ejendommen ikke kom i byzone eller kom i sommerhusområde, eller at der ikke kunne opnås en dispensation, når det engang blev aktuelt. I disse tilfælde vil, efterhånden som zonegrænserne revideres i forbindelse med den planlægning, der til stadighed foregår, og efterhånden som zonemyndighederne får forelagt konkrete dispensationsansøgninger, forekomme helt eller delvis bortfald af erstatningssager, således som det allerede nu er sket i en række tilfælde.

Orla Møller: Jeg takker ministeren for svaret. Jeg må måske stilfærdigt sige, at selv de værste anelser gik i opfyldelse. Der